

Arrest

nr. 237 338 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2019 werd verzoeker gecontroleerd op de luchthaven te Zaventem. Hij was in het bezit van een paspoort voorzien van een Brits visum en van een Schengenvisum, afgegeven door de Portugese overheden.

1.2. Nadat de grensautoriteiten vaststelden dat het Brits visum een vervalsing bleek, werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Op 9 augustus 2019 diende verzoeker een verzoek in om internationale bescherming.

1.4. Op 23 augustus 2019 werd Portugal verzocht om de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over te nemen. Portugal stemde hiermee in op 27 augustus 2019. Op 2 september 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer

naam : Z.

voornaam : S.

geboortedatum : 26.09.1970

geboorteplaats : F.

nationaliteit : China

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Z.S., verder de betrokkene, staatsburger van de Volksrepubliek China, was op 08.08.2019 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering(13septies) en werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel waar hij op 09.08.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

De betrokkene werd op 07.08.2019 aangetroffen op de luchthaven van Zaventem. Hij was in bezit van een paspoort van China (Volksrepubliek) met nummer E18674501, afgegeven op 18.06.2014 en geldig tot 17.06.2024. Het paspoort was voorzien van een Brits visum en van een Schengenvisum, afgegeven door de Portugese instanties op 09.07.2019 en geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 25.07.2019 en 23.08.2019. Het Brits visum bleek een vervalsing (PV nr. HV.55.RB.006517/2019)

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Portugese consulaire diensten te Kanton (Volksrepubliek China) de betrokkene op 09.07.2019 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 25.07.2019 en 23.08.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 21.08.2019 en verklaarde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote en hun 2 kinderen verblijven volgens zijn verklaringen in Fuqing (Volksrepubliek China). Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene verklaarde dat hij op 31.07.2019 van China naar Italië vloog met het bovenvermelde paspoort en visum. Op 08.08.2019 vloog hij van Italië naar België. De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij hoorde dat België veel belang hecht aan mensenrechten. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Portugese instanties omdat hij niet naar China kan teugkeren en hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 23.08.2019 werden de Portugese instanties verzocht de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene over te nemen. Op 27.08.2019 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM (De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden.) nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekeninghoudende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij niet naar China kan terugkeren. Hieromtrent merken we op dat Portugal verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn in België ingediende verzoek en de Portugese instanties zijn vrees ten overstaan van de instanties van zijn land van herkomst zullen onderzoeken. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van elementen die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Portugese instanties stemden met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Portugal een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. De Portugese instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Portugal is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Portugese instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Portugal onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de

regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Portugal is het recent geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Joao Vasconcelos en Ines Carreirinho, "Asylum Information Database - Country Report : Portugal - 2018 Update", laatste update op 23.04.2019, verder AIDA rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/portugal>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt onomwonden dat verzoekers, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, geen problemen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Ze ontvangen een kennisgeving zich de volgende dagen aan te bieden bij de bevoegde diensten en worden verwezen naar het opvangcentrum van de Portugese Vluchtelingenraad ("CPR/Conselho Português para os Refugiados", pagina 38, "In practice asylum seekers do not face relevant or systematic obstacles in accessing the asylum procedure following a "take charge" decision and their transfer to Portugal. Currently, SEF usually informs CPR beforehand of the date of arrival, flight details and medical reports (if applicable). Upon arrival at the airport, the asylum seekers are a notification to present themselves at SEF/GAR in the following day(s) and sent to CPR's Refugee Reception Centre (CAR) in Bobadela").

Het rapport meldt dat overbezetting en onderhoudswerken een invloed hadden op de levensomstandigheden in het opvangcentrum in Bobadela (CAR/Centro de Acolhimento para Refugiados). We benadrukken dat hieromtrent maatregelen werden genomen zoals het huisvesten van verzoekers in private accommodatie en het openen van een tweede opvangcentrum (CAR II) in de gemeente Loures (pagina 76).

Het rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Portugal wettelijk is gewaarborgd en verzoekers ook in praktijk op adequate wijze toegang hebben (pagina 80). Lezing van bovenvermeld rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Portugal wordt gekenmerkt door systeemfouten en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en de behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Portugal is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens het verhoor d.d. 21.08.2019 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De Portugese autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in Portugal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige en gepaste zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Portugese instanties.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd om een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Ontvankelijkheid

Uit de gegevens, overgemaakt door de partijen naar aanleiding van de terechtzitting, blijkt dat verzoeker op 24 september 2019 werd overgedragen aan Portugal.

Daarnaast blijkt dat verzoeker op 5 oktober 2019 om internationale bescherming verzocht in Ierland. Ierland richtte op 21 november 2019 een terugnameverzoek aan België. België weigerde dit verzoek op 22 november 2019 met de mededeling dat Portugal de verantwoordelijke lidstaat was.

De Raad merkt op dat het feit dat de verzoekende partij reeds werd overgedragen aan Portugal, op zich geen invloed heeft op het belang bij het aanvechten van het overdrachtsbesluit. Artikel 29.3 van de Dublin III-verordening bepaalt immers: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30.2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”* Bijgevolg geeft een loutere overdracht op zich geen aanleiding tot het in vraag stellen van het belang (RvS 7 juni 2016, nr. 234.968).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij in de syntheseseminarie uiteenzet als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

“...”

De bestreden beslissing ontzegt hiermee aan verzoekende partij letterlijk en feitelijk en op ontegensprekelijke wijze haar onaantastbaar recht op klassiek asiel gegrond op de artikelen 48/3 van de Immigratiewet van 1-5 december 1980 in samenhang gelezen met artikel IA, § 2 van voormelde VN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

*De bestreden beslissing schendt de*ingeroepen bepalingen in de middelen om de volgende redenen. Verwerende partij argumenteert dat Portugal het UN Vluchtelingen-Verdrag van 18 juli 1951 zoals gewijzigd ondertekende waarbij zij zonder verder bewijs aanneemt dat Portugal hiermee aan haar verplichtingen in zake asiel en de Europeesunierechtelijke minimumvoorwaarden voor de behandeling van de asielaanvraag voldoet.*

Het citaat uit het AIDA-rapport dat zij aan het administratieve dossier toevoegt is op zich geen verder bewijs dat dit ook zo is.

Integendeel, uit hetzelfde AIDA-rapport dat verwerende partij in 2018 wel 98 Dublinovernames aan Portugal heeft gevraagd maar daarvan uiteindelijk slechts .5 (procent) heeft uitgevoerd (zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019) . AI DA Country report: Portugal 2018 update.

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_pt_2018update.pdf, p. 31).

Door AIDA-rapport in haar argumentatie te betrekken blijkt dat verwerende partij weet minstens dient te weten dat de Portugese asielprocedure behept is met systeemfouten die ertoe leiden dat verzoekende partij haar grondrecht op asiel niet ten volle kan laten gelden in de zin van de door verwerende partij geciteerde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in het bijzonder de gevoegde zaken C-411/10 EN C-493/10 van 21 december 2011 die haar niet toelaten

Uit hetzelfde AIDA-rapport blijkt dat verzoekende partij bij overdracht aan Portugal met een aantal fundamentele tekortkomingen zal worden geconfronteerd.

Ten eerste is het risico reëel dat verzoeker geen of onvoldoende beroep kan doen op kwalitatieve tolkdiensten zowel in de eerste fase van de asielprocedure ("The quality of interpretation services used for interviews remains a serious challenge, as in many cases service providers are not trained interpreters", zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 26) als in de tweede fase of beroepsprocedure ("Additional persisting challenges include the absence of an easily accessible interpretation service, which hinders the communication, between the lawyer and the cliënt during the preparation stage of the appeal." zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 31).

Ten tweede is de kans reëel dat zij het gehoorrapport dient te ondertekenen zonder in de taal die zij begrijpt of redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen kennis van de inhoud te kunnen nemen ("Moreover, in many instances, applicants reported to CPR that the document was not read to them in a language they understand before they were asked to sign it." zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019) . Ibidem, p. 26)

Ten derde wordt verzoekende partij niet juridisch bijgestaan tijdens het interview ("Does free legal assistance cover: [] representation in interview", zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 28) en geen pro Deo juridische bijstand krijgen die enkel aan spontaan toekomende asielzoekers wordt verleend ("In practice, CPR provides free legal assistance to spontaneously arriving asylum seekers during the first instance regular procedure", zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 28) en daardoor ontoereikend is en bovendien wordt versterkt door een toenemende asielinstroom ("However, the continuing increase in spontaneous asylum applications in 2017 and 2018 has further exacerbated the pressure on CPR's capacities and resulted in corresponding gaps in the provision of legal information and assistance during at first instance, particularly regarding asylum seekers placed in detention or private accommodation in more remote locations." zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 28) opdat verzoekende partij haar grondrecht op asiel ten volle zou kunnen uitoefenen.

Ten vierde is de verleende juridische bijstand in beroep kwalitatief onvoldoende omdat de raadslieden die verzoekende partij moeten bijstaan daartoe niet zijn opgeleid in het vreemdelingenrecht of onvoldoende ervaring in het rechtsdomein hebben ("A more significant concern relates to the overall quality of free legal aid.- at appeal stage, as the current selection system is based on a random / automatic selection procedure managed by the Portuguese Bar Association on the basis of preferred areas of legal assistance chosen beforehand by the appointed lawyers,⁹⁴ that are general in nature and not specifically related to asylum law. In general, appointed lawyers are not trained in asylum law and have limited experience in this particular field of law." zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 30).

Ten slotte is de betaling door de raadslieden van voorschotten op de administratieve procedurekosten een verdere bezwaring en belemmering van de toegang tot de rechter in beroep ("The expenses for the preparation of the appeal, including for interpretation and translation of documents, need to be paid in advance by the appointed lawyer who can then ask the court for reimbursement. ⁹⁷ This is "an additional obstacle to effective legal representation at this stage." zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 31).

Voorgaande tekortkomingen zijn dermate van aard dat zij het grondrecht op asiel van verzoekende partij in Portugal na overdracht onderuithalen. Om die redenen neemt de bestreden beslissing aan verzoekende partij haar grondrecht op klassiek asiel.

Om dezelfde redenen is het motief van verwerende partij dat de asielprocedure in Portugal aan de Europeesunierechtelijke minimumvereisten van asiel voldoet kennelijk foutief.

Het motief is kennelijk onjuist en kan de bestreden beslissing niet schragen. De bestreden beslissing is noch in rechte noch in feite correct. Om deze en voorgaande redenen is de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd.

Schending van de motiveringsplicht.

Rekening houdende met het voorgaande diende verwerende partij de soevereiniteitsclausule verplicht toe te passen. §. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.2.

3.2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: [...]

De bestreden beslissing ontzegt hiermee aan verzoekende partij letterlijk en feitelijk en op ontegensprekelijke wijze haar onaantastbaar recht op klassiek asiel gegrond op de artikelen 48/3 van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A, § 2 van voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen bepalingen in de middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij argumenteert dat Portugal het UN Vluchtelingen-Verdrag van 18 juli 1951 zoals gewijzigd ondertekende waarbij zij zonder verder bewijs aanneemt dat Portugal hiermee aan haar verplichtingen in zake asiel en de Europeesunierechtelijke minimumvoorwaarden voor de behandeling van de asielaanvraag voldoet.

Het citaat uit het AIDA-rapport dat zij aan het administratieve dossier toevoegt is op zich geen verder bewijs dat dit ook zo is.

Integendeel, uit hetzelfde AIDA-rapport dat verwerende partij in 2018 wel 98 Dublinovernames aan Portugal heeft gevraagd maar daarvan uiteindelijk slechts 5 (procent) heeft uitgevoerd (zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). AIDA Country report: Portugal 2018 update. http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aida_pt_2018update.pdf, p. 31).

Door AIDA-rapport in haar argumentatie te betrekken blijkt dat verwerende partij weet minstens dient te weten dat de Portugese asielprocedure behept is met systeemfouten die ertoe leiden dat verzoekende partij haar grondrecht op asiel niet ten volle kan laten gelden in de zin van de door verwerende partij geciteerde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in het bijzonder de gevoegde zaken C-411/10 EN C-493/10 van 21 december 2011 die haar niet toelaten

Uit hetzelfde AIDA-rapport blijkt dat verzoekende partij bij overdracht aan Portugal met een aantal fundamentele tekortkomingen zal worden geconfronteerd.

Ten eerste is het risico reëel dat verzoeker geen of onvoldoende beroep kan doen op tolkdiensten in de tweede fase van de aanvraag tot international bescherming of beroepsprocedure ("Additional persisting challenges include the absence of an easily accessible interpretation service, which hinders the communication between the lawyer and the client during the preparation stage of the appeal." (eigen onderlijning) zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 31). Verwerende partij ontkent in haar nota met opmerkingen deze afwezigheid van een eenvoudige toegang tot tolkdiensten tijdens de beroepsprocedure niet noch levert zij hiervoor enig tegenbewijs.

Ten tweede is de kans reëel dat zij het gehoorrapport dient te ondertekenen zonder in de taal die zij begrijpt of redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen kennis van de inhoud te kunnen nemen ("Moreover, in many instances, applicants reported to CPR that the document was not read to them in a language they understand before they were asked to sign it." Zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 26). Verwerende partij ontkent in haar nota met opmerkingen niet dat de kans reëel is dat verzoekende partij niet weet wat zij moet ondertekenen. De gelegenheid om gedurende vijf dagen opmerkingen te kunnen formuleren wordt hypothetisch bij de vaststelling in de voorgaande paragraaf dat tolkdiensten moeilijk of niet beschikbaar zijn als eerste systeemfout.

Ten derde wordt pro Deo juridische bijstand krijgen die enkel aan spontaan toekomende asielzoekers wordt verleend ("In practice, CPR provides free legal assistance to spontaneously arriving asylum seekers during the first instance regular procedure", zie stuk nr. 5, The Asylum information database (April 2019). Ibidem, p. 28) waartoe verzoekende partij als voorwerp van een Dublinprocedure niet

behoort. De *pro Deo* Juridische bijstand is ontoereikend is wordt bovendien verder bemoeilijkt door een toenemende asielinstroom ("However, the continuing increase in spontaneous asylum applications in 2017 and 2018 has further exacerbated the pressure on CPR's capacities and resulted in corresponding gaps in the provision of legal information and assistance during at first instance, particularly regarding asylum seekers placed in detention or private accommodation in more remote locations." zie stuk nr. 5, *The Asylum information database* (April 2019). *Ibidem*, p. 28). Het onmiddellijke gevolg is dat verzoekende partij haar grondrecht op asiel niet ten volle kan uitoefenen.

Ten slotte is de verleende juridische bijstand in beroep kwalitatief onvoldoende omdat de raadslieden die verzoekende partij moeten bijstaan daartoe niet zijn opgeleid in het vreemdelingenrecht of onvoldoende ervaring in het rechtsdomein hebben ("A more significant concern relates to the overall quality of free legal aid at appeal stage, as the current selection system is based on a random / automatic selection procedure managed by the Portuguese Bar Association on the basis of preferred areas of legal assistance chosen beforehand by the appointed lawyers,⁹⁴ that are general in nature and not specifically related to asylum law. In general, appointed lawyers are not trained in asylum law and have limited experience in this particular field of law." zie stuk nr. 5, *The Asylum information database* (April 2019). *Ibidem*, p. 30). Voorgaande tekortkomingen die niet door verwerende partij in de nota met opmerkingen worden weerlegd zijn dermate van aard dat zij het grondrecht op asiel van verzoekende partij in Portugal na overdracht onderuithalen. Om die redenen neemt de bestreden beslissing aan verzoekende partij haar grondrecht op klassiek asiel.

Om dezelfde redenen is het motief van verwerende partij dat de asielprocedure in Portugal aan de Europeesunierechtelijke minimumvereisten van asiel voldoet kennelijk foutief. Het motief is kennelijk onjuist en kan de bestreden beslissing niet schragen.

De bestreden beslissing is noch in rechte noch in feite correct.

Om deze en voorgaande redenen is de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd.

Schending van de motiveringsplicht.

Rekening houdende met het voorgaande diende verwerende partij de soevereiniteitsclausule verplicht toe te passen.

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

4.2. Verzoeker voert in essentie aan dat hij geen reële toegang zal krijgen tot een internationale bescherming omwille van de tekortkomingen in het Portugese asielsysteem die hij in het middel aanklaagt. Hij verwijst daarbij naar het AIDA-rapport over Portugal (*The Asylum Information Database, AIDA Country Report: Portugal 2018 update*, zie AIDA-rapport in het administratief dossier en ook te vinden op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/portugal>).

Zo voert verzoeker aan dat hij in Portugal geen beroep kan doen op kwalitatieve tolkdiensten, omdat het AIDA-rapport aangeeft dat de tolken vaak geen opgeleide tolken zijn. Verzoeker gaat echter uit van een selectieve lezing van het rapport. Hij breekt de aangehaalde zin af vóór de essentiële informatie, terwijl de volledige zin op p. 26 luidt dat het geen opgeleide tolken zijn, maar vaak mensen met voldoende kennis van de taal: "*The quality of interpretation services used for interviews remains a serious challenge, as in many cases service providers are not trained interpreters but rather individuals with sufficient command of source languages.*" (vrije vertaling: "De kwaliteit van de tolkdiensten die voor interviews worden gebruikt, blijft een serieuze uitdaging, aangezien dienstverleners in veel gevallen geen getrainde tolken zijn, maar eerder personen die de brontalen voldoende beheersen.").

Men dient een onderscheid te maken tussen het feit dat een tolk gediplomeerd is of zijn werk naar behoren uitoefent. Dat hij niet opgeleid is als tolk, betekent niet noodzakelijk dat hij geen behoorlijk werk kan leveren indien hij de bron- en doeltaal voldoende beheerst. Bovendien is deze vrees hypothetisch; het is immers helemaal niet zeker dat verzoeker bij zijn interview een tolk zou krijgen die geen ervaren of opgeleide tolk is. Bovendien kan worden opgemerkt dat het ook bij de Belgische asieldiensten mogelijk is dat de tolken geen gediplomeerde tolken zijn, maar gewoon mensen met voldoende kennis van de bron- en doeltaal.

Verzoeker betoogt verder dat de kans reëel is dat hij het gehoorrapport zal moeten ondertekenen in een taal die hij niet begrijpt gezien er asielzoekers gerapporteerd hebben dat het document niet werd voorgelezen in een taal die ze begrepen voor ze gevraagd werden om het te tekenen. Verzoeker gaat echter opnieuw uit van een selectieve lezing want dezelfde paragraaf in het AIDA-rapport (p. 26) vermeldt dat asielzoekers het gehoorrapport krijgen en 5 dagen hebben om verbeteringen aan te brengen. Het is dus niet zo dat zij geen kans hebben om verbeteringen aan te brengen. Subsidiair kan opgemerkt worden dat het feit dat sommige asielzoekers gerapporteerd hebben dat het rapport niet altijd wordt voorgelezen, niet betekent dat dit altijd het geval is, en bovendien kan verzoeker dit expliciet vragen indien dit hij wenst.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij juridisch niet zal bijgestaan worden tijdens het interview. Dit wordt echter niet wettelijk voorzien. Artikel 27, punt 6, alinea 5 van de Dublin III-verordening bepaalt dat: De rechtsbijstand omvat ten minste het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie en kan worden beperkt tot de juridische adviseurs of andere raadslieden die specifiek bij het nationale recht zijn aangewezen om te voorzien in bijstand en vertegenwoordiging. Dat er geen advocaat aanwezig is tijdens het interview, is dus niet in strijd met de Dublin III-verordening. Ook uit de artikelen 17, 22 en 23 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming blijkt niet dat een verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud kosteloze juridische bijstand dient te krijgen.

Verzoeker haalt verder aan dat men niet altijd kosteloze juridische bijstand krijgt. Dit is echter opnieuw een selectieve lezing. Volgens het AIDA-rapport kreeg 86% van de spontaan ingediende verzoeken (juridische) steun van het CPR (Portugese vluchtelingendienst). Het AIDA-rapport vermeldt dat er problemen zijn door de verhoogde instroom, waar alle lidstaten mee geconfronteerd worden, en dat het hier vooral gaat om mensen in detentie en asielzoekers op afgelegen locaties. Verzoeker is echter een Dublin-terugkeerder die niet zomaar gelijkgesteld wordt met een asielzoeker in detentie of die voor de eerste keer in Portugal aankomt.

Bovendien kunnen asielzoekers ook terecht bij organisaties voor juridische bijstand, zoals de *'Jesuit Refugee Service'*: *"It should be noted that there are other organisations that also provide legal information and assistance to asylum seekers during the first instance of the regular procedure such as the Jesuit Refugee Service (JRS) Portugal, the CNIS regarding unaccompanied asylum-seeking children who were transferred to Portugal in accordance with the "humanitarian clause" of the Dublin Regulation under a pilot project in 2017, and to a lesser extent the High Commission for Migration (ACM) through their National Centres for Migrants' Integration (CNAI) and 99 Local Support Centres for Migrants Integration (Centro Local de Apoio à Integração de Migrantes, CLAIM) spread throughout the country. According to the available information, these services these remain residual and mostly focused on integration."* (p. 29 AIDA-rapport) (vrije vertaling: *"Opgemerkt moet worden dat er andere organisaties zijn die ook in de eerste aanleg van de reguliere procedure juridische informatie en bijstand verlenen aan asielzoekers zoals de Jesuit Refugee Service (JRS) Portugal, de CNIS met betrekking tot niet-begeleide asielzoekende kinderen die zijn overgeplaatst naar Portugal overeenkomstig de "humanitaire clausule" van de Dublinverordening in het kader van een proefproject in 2017, en in mindere mate de Hoge Commissie voor Migratie (ACM) via hun nationale centra voor integratie van migranten (CNAI) en 99 lokale ondersteuningscentra voor integratie van migranten (Centro Local de Apoio à Integração de Migrantes, CLAIM) verspreid over het hele land. Volgens de beschikbare informatie blijven deze diensten residueel en vooral gericht op integratie."*).

Verzoeker haalt aan dat de kwaliteit van de verleende juridische bijstand onvoldoende is gezien de advocaten vaak onvoldoende ervaring hebben met het vreemdelingenrecht. Verzoeker gaat hier echter opnieuw uit van een selectieve lezing, naast het feit dat deze vrees hypothetisch is. In dezelfde paragraaf op p. 30 van het AIDA-rapport valt te lezen dat het 'CPR' samen met het UNHCR zich inzet om opleiding te geven aan advocaten. Zo hebben zij de voorbije jaren verschillende opleidingen georganiseerd: *"In 2018, CPR in partnership with UNHCR continued its efforts to engage with the Portuguese Bar Association with the aim of providing training to legal aid lawyers. Discussions are also ongoing regarding the creation of a specific area of legal assistance dedicated to asylum within the legal aid system, which could eventually contribute to the overall quality of appeals. In September and October 2017, CPR provided a training module to judges, public prosecutors and lawyers on European and EU asylum case law in the framework of an EU funded training programme. In January 2019, CPR provided a training session for judges and public prosecutors of the Administrative Courts focusing on*

evidence and credibility assessment, within the framework of a continuous training on asylum and immigration organised by the Centre for Judicial Studies (Centro de Estudos Judiciários, CEJ)." (vrije vertaling: "In 2018 zette CPR, in samenwerking met UNHCR, haar inspanningen voort om samen te werken met de Portugese Orde van Advocaten om opleiding te bieden aan advocaten voor rechtsbijstand. Er zijn ook besprekingen gaande over de totstandbrenging van een specifiek gebied van rechtsbijstand gewijd aan asiel binnen de rechtsbijstandssysteem, dat uiteindelijk zou kunnen bijdragen aan de algehele kwaliteit van beroepen. In september en oktober 2017 heeft CPR een opleidingsmodule voorzien voor rechters, openbare aanklagers en advocaten over Europese en EU-jurisprudentie in het kader van een door de EU gefinancierd opleidingsprogramma. In januari 2019 verzorgde CPR een trainingssessie voor rechters en openbare aanklagers van de administratieve rechtbanken, met de nadruk op bewijs en geloofwaardigheidsbeoordeling, in het kader van een doorlopende opleiding over asiel en immigratie georganiseerd door het Centrum voor justitiële studies (Centro de Estudos Judiciários, CEJ)"). Portugal zet zich dus in om dit probleem te verhelpen. Ook hier blijkt niet dat de punten van kritiek die worden geuit doen besluiten tot de aanwezigheid van systematische tekortkomingen in Portugal.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat de advocaten op voorhand moeten betaald worden en dit een belemmering is van de toegang tot de rechter in beroep, kan opgemerkt worden dat niet blijkt uit het AIDA-rapport dat er problemen zijn met deze betalingen. De hele paragraaf luidt (p. 31 AIDA-rapport):

"Additional persisting challenges include the absence of an easily accessible interpretation service, which hinders the communication between the lawyer and the client during the preparation stage of the appeal. Although ACM's translation hotline can constitute a useful tool in this regard, it is insufficiently used by lawyers according to CPR's experience.⁹⁶ The expenses for the preparation of the appeal, including for interpretation and translation of documents, need to be paid in advance by the appointed lawyer who can then ask the court for reimbursement. This is an additional obstacle to effective legal representation at this stage." (vrije vertaling: "Blijvende uitdagingen zijn onder meer het ontbreken van een gemakkelijk toegankelijke tolkdienst, wat de communicatie tussen de advocaat en de cliënt tijdens de voorbereidingsfase van het beroep belemmert. Hoewel de vertaalhotline van ACM in dit opzicht een nuttig hulpmiddel kan zijn, wordt deze door advocaten onvoldoende benut naar ervaring van CPR.⁹⁶ De kosten voor de voorbereiding van het beroep, waaronder voor de vertolking en vertaling van documenten, dienen vooraf te worden betaald door de benoemde advocaat die vervolgens de rechter om terugbetaling kan vragen. Dit vormt in dit stadium een extra belemmering voor een effectieve juridische vertegenwoordiging.").

Nergens wordt hier vermeld dat de advocaten niet betaald zouden worden of dat er enige problemen zouden zijn met de betaling.

Verder moet ook worden opgemerkt dat de situatie van Dublin-terugkeerders niet zonder meer kan worden gelijkgeschakeld aan de situatie van asielzoekers die voor de eerste maal illegaal Portugal binnenkomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Portugal niet zouden gerespecteerd worden, nu Portugal, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Portugal de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Portugal is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van de asielaanvraag in Portugal minder waarborgen zou genieten dan in België.

Waar verzoeker nog verwijst naar de soevereiniteitsclausule, bepaald in artikel 17 van de Dublin III-verordening, merkt de Raad op dat de verwerende partij op grond van deze bepaling beschikt over een discretionaire bevoegdheid die haar toelaat om af te wijken van de verantwoordelijkheidscriteria, bepaald in de Dublin III-verordening. Verzoeker maakt, mede gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door geen gebruik te maken van deze soevereiniteitsclausule.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de door hem aangevoerde rechtsregels.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT